

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Pe an	200 Lei
Pe jumătate	100 Lei
Pe un sfert	50 Lei
Pe străinătate	500 Lei

Inscrisă în registrul publicațiilor periodice al Tribunalului
Târnava-Mică sub Nr. 3—1933.

Intemeietori: † Al. Lupeanu-Melin și Iuliu Maior
Proprietar și director: IULIU MAIOR
Redactor: SEVER BARBU

ANUNȚURI ȘI RECLAME

conform regulamentului de aplicare
a tarifului comercial, categoria V

Marea bucurie a neamului

În articolul prim din numărul 26 din 7 Iulie 1940 al gazetei noastre, în care deplângeam pierderea Basarabiei și a unei părți a Bucovinei, scriam, din cuvânt în cuvânt, următoarele:

„Iară pământul scump al Basarabiei și al Bucovinei să nu-l uităm nici odată, căci a fost pământ românesc, și vent va, odată, la vremea, când Dumnezeu va face dreptate celor asupriți astăzi pe nedreptul. Roata războiului se întoarce și toate nedreptățile se răzbună!”

Și iată, că roata vremii s'a întors, iar nedreptatea făcută de bolșevicii Basarabiei și Bucovinei s'a răzbunat!

Comunicatul Nr. 5 din 17 Iulie 1941 al Domnului General Antonescu spune: „Cheta strategică (măestră de a așeza trupele de așa fel încât să fie câștigată) a Basarabiei este stăpânirea noastră. Bătălia pentru cucerirea și curățirea masivului (șir de munți, care formează o linie neîntreruptă) Corneștilor s'a terminat. Hotinul, Soroca, Orheiul și Chișinăul au fost ocupate”.

Cu acest prilej Domnul General Ion Antonescu a dat o proclamație către Basarabeni și Bucovineni, în care spune: „Cu vrerea Domnului, prin sângele eroilor noștri și al bravilor noștri germani am izgonit de pe pământul strămoșesc pe dușmanii Neamului, redându-vă libertatea și credința, onoarea și drepturile.”

Am prăvălit stăpânirea întunecată care a pus în bisericile, casele și avuții noastre.

Am scuturat cu vitejia ostașilor cotropitori sălbatici a celor ce v-au ținut în robie și răspândit pe pământul nostru moartea și jalea.

Ne întorcem răzbuțitori în gila moldovenească a lui Ștefan cel Mare, reșezând de-a pururi temelile Neamului românesc.

Basarabeni și Bucovineni,
Anul zburat de umilire și nedreptate,
de cotropire și vrajbă, a luat sfârșit.

Ați simțit, prin propria voastră suferință, prin sărăcia și umilirea în care ați trăit, că războiul războiului.

Ați putut judeca singuri, că viața fără libertate și proprietate, fără dreptate și familie, fără biserică și lumină, este mai cumplită decât moartea”.

Iar dl. vicepreședinte al consiliului (statului) și ministru, profesorul Mihail Antonescu, a spus, sâmbătă 19 Iulie, la posturile noastre de radio:

„Azi Neamul întreg, cu încredere și nă-

dejde, cere Regele său, să încingă spada, pe care l-a dat o Generalul, în sfânta zi a Arhanghelului Mihail, fiindcă azi e o zi de biruință românească.

Români,

Datorăm această regeștire, această înfruntare de nedreptate, apărătorului civilizației și al credinței Europei, lui Adolf Hitler, care a pornit lupta lui, vijorul care răstoarnă cetatea păgână a viperelor comuniste.

Și datorăm armatei noastre, bravului ostas român, ofițerilor, trupele și aviației noastre dreptul de a putea vorbi cu mândrie în acest colț al Europei.

Dar mai presus de orice, noi Românii datorăm biruința gândului și luptei Generalului Antonescu.

A redeschis cu spada drum nou în istorie pentru Neamul prăvălit și a despical, în luptă, alături de soldații săi, iumtăș de viață nouă, în care vom intra prin această biruință.

Luptător și erou, soldat și ziditor, acesta este Generalul nostru.

De aceea, în numele Țării și al Guvernului, în ceasul acesta de dreptate, închinăm Generalului nostru tot ce un Neam poate darul mai mare, recunoștința mândriei și ctitoria națională:

Generalul erou și ziditor a binemeritat dela Patrie”.

În zilele acestea atât de grele și totuși fericite, când trebuie să vie și învingerea desăvârșită, să nu uităm de ceea ce adaugă Domnul General Ion Antonescu în proclamația sa:

„În popasul acestui an de prăbușire, Țara noastră, vechea noastră Patrie, s'a schimbat.

O domnie nouă și curată, o nouă ordine întemeiată pe cinste și muncă, pe dreptate și adevăr stă azi chezașa viitorului.

Vom duce lupta și înoltra mai departe, prăvălind în zădări tot ce a împiedecat Neamul nostru să se înalțe.

Românii vor fi cu adevărat stăpâni în Țara lor, iar țărăniile vor simți cu adevărat bucuria muncii și rodul pământului lor.

Voiu veghea până la moarte, ca drepturile noastre să fie simțite, ca viața nouă ce întemeiem să șteargă toate amintirile păcatelor noastre din trecut”.

Not ce să mai adăugăm la toate acestea, decât:

Dumnezeu să ne ajute!

Pentru vremea de azi

Cu badea Pavel Lupica dela noi din sat stau bucuroși de vorbă, ori de câte ori ne întâlnim. Avem noi poveștile noastre și apoi îi și dumnezeului o comoară de înțelepciune și sfaturi bătrânești, încât nu te urăști să stai de vorbă cu el oricât de raut.

Carte nu prea știe, dar știe ceea ce trebuie să cunoască și să facă un bun creștin și un bun gospodar. Munca de zeci de ani în ogrădă și în câmp; ascultarea sfaturilor și învățăturilor bune dela oamenii pricepuți l-au făcut să cunoască tainele pământului, așa că toate le face la timpul lor și toate-i merg de minune.

— Ce mai faci, bade Pavel — îi zice într'una din seri pe când venia dela lucru — mai poți să te lupți cu greutatea vieții?

— Apoi cam slab, domnule, că, vezi dumneata, am îmbătrânit și eu și nu mai pot să lucrez ca atunci când munca era o plăcere pentru mine; azi mi-e o poveră.

Lucru-i mult și brațe nu găsești, să plătești oricât în lume; floarea satului, aceia cari sunt cu adevărat de muncă, sunt la război. Dumnezeu să le ajute, să învingă liftele păgâne și să ne reintregească țara, că prea am fost de răsul lumii în timpul din urmă.

Apoi trebuie să muncim, ca să putem trăi noi, și să aibă și cei ce se vor întoarce dela război.

Doar nu vom lăsa pământul sterp să plătim porția la stat și comună după el degeaba, că ar fi un păcat. Aud apoi că și lege ar fi, să nu rămână nici un petec de pământ nelucrat.

Să-l pună Dumnezeu, mult și bine pe Generalul Antonescu, că, Doamne, bună minte trebuie să aibă, de a aduce legea aceea cu mobilizarea agriculturii, care a împușinat leneșii, a închis cărciumile și trebuie să pună fiecare osul la treabă, să muncească așa cum muncesc și eu.

Pare că s'a abătut blestemul lui Dumnezeu asupra tineretului de azi, n'are nici o dragoste față de gospodărie, muncește puțin și fără socoteală, se sbate să fie îmbrăcat bine și să piardă timpul de geaba pe ulițele satului, în zile scumpe de lucru. Unde s'a mai pomenit aceasta pe vremea noastră?

Eu de suman și opinci nu m'am despărțit în viața mea, iar de muncit am muncit toată săptămâna, fără să se aducă vre-o lege, să mă silească la așa ceva; numai astfel am putut aduna ceia ce am pe lângă casa mea.

Nu știu, ne apropiem de sfârșitul lumii, și le-a luat Dumnezeu mințile la cei mai mulți de azi?...

De muncit nu le place, pe Dumnezeu și biserică nu dau nimic.

Domnule, D-ta nu știi, că ești de puțin timp la noi; mai de mult însă bisericile erau pline de lume, în duminici și sărbători, ca să asculte sfânta Liturghie și corul bisericii.

Și vezi acum, mi e rușine când privesc duminica, că abia suntem o mână de oameni să îngenuchiem din cei de altădată.

Corul religios și cultural care ducea fala comunei, azi nu mai este, doar la sărbători mai mari; tot noi bătrânii trebuie să-l ținem, că tinerii nu mai au dragoste de cântece...

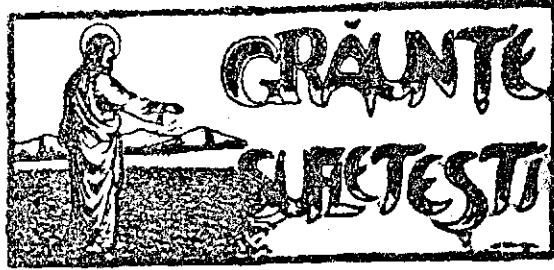
Eu cred că ar trebui o lege aspră adusă pentru tineretul de astăzi, care să-l facă să urmeze calea cinstei, credinței și a muncii adevărate, care să-l aducă iar la înălțimea la care a fost pe vremea mea. Tineretul nostru a fost smuls din viața curată și morală a familiei, îndepărtat de credință și obiceiurile frumoase naționale, și învățat depărtat de familie, să urmărească numai câștiguri personale.

Și acum te las cu bine, până duminică, când vom avea timp destul să mai povestim câte toate.

— Iată vorbe înțelepte, vorbe adevărate și bine cumpănite, întemeiate pe o viață de om creștin, care vede și binele și răul, însă n'are putere de îndaturare a răului, și de aceasta este mahnit. Vede slăbirea credinței la tineretul de azi și cere conducătorilor să ia seama.

Șt. Pop

Mulțumită publică. Curatorul bisericii române unite din Mîghindolajad. T. Mare aduce și pe această cale vîlle sale mulțumiri Domnilor Conducători dela Prima Fabrică de sticlă cu gaz metan din Medlaș, pentru că au aprobat și dat bisericii pentru casele parohiale ce se zidesc acum sticla necesară în mod absolut gratuit, în vîloare de circa 5000 lei. Pentru această faptă nobilă și creștinească ce au arătat-o față de sfânta biserică rugăm pe Dumnezeu să-le răsplătească din belșug cu darurile sale. În numele curatoratului, Vasile Coman paroh.

Cât e de mare păcatul hoției

La această întrebare am răspuns mai de multeori în cursul acestor lămuriri. Dar acum mai am de gând să arăt, că mîrlmea păcatului hoției atîrnă dela paguba ce o facem de aproapele nostru, după cum ne asigură sf. Toma de Aquino, cel mai mare filozof creștin, care a trăit între anii 1226—1274. Așadar celce fură dela un cerșitor baul cât de puțin, face păcat de moarte. Asemenea și celce fură dela un zîler sau dela alt om sărac cam atîta, cât câștigă el la zi, face păcat de moarte, ceea ce înseamnă că dacă ar muri întinat cu acest păcat, ar ajunge în fundul iadului.

Așadar dacă fur dela un zîler mai puțin de 100—150 lei, cu cât se plătește astăzi ziua de lucru, nu am făptuit păcat de moarte și pot ajunge în rai? — ar putea întreba cineva.

Asta nu! În rai ajunge numai celce n'are nici un păcat și a ispășit pentru toate păcatele sale încă aici pe pămînt. A ajunge însă, probabil, în purgator, întrucît, bineînțeles, l-a despăgăbit pe păgubaș, dar înainte de a muri n'ar avut vreme să te spovedești.

Să ne ferim însă și de furturile mici, pentru că Dumnezeu le pedepsește aspru și pe acelea, iar furturile mici duc, cu vremea, la furturi mai mari, cari sunt, fără îndoială, păcate de moarte. Românul spune cu tot dreptul: azi furi un ou, iară mâne un bou, cu ceea ce dovedește, că de ușor poate omul aluneca dela un furt mic la unul mare.

Un părinte și-a bătut foarte aspru băiatul pentru că a furat dela sorioarele sale câteva nimicuri. Cu lacrimi în ochi a mers băiatul la maică-sa și s'a plîns, că tatăl său l-a bătut atît de aspru pentru nimica toată. Mamă-sa

însă l-a răspuns: „Bine și-a făcut, dragul mamă, ca să știi pentru totdeauna că a fura cât de puțin este păcat. Și apoi mai bine să te bati tatăl tău, decât Dumnezeu”.

Într-o carte scrisă de un preot, care a fost multă vreme duhovnic la o mare temoliță, am citit următoarea întâmplare: Un ucigaș tânăr, cu capul între mâni, iar eu, duhovnicul temoliței, încercam să-l mîngăl. Deodată se aude o bătaie ușoară în ușă. Intră o femeie ca de 40—45 ani, îmbrăodită în năframă neagră; începe a hohoti de plîns și se aruncă pe grumazii oasditului, Era mama lui! Oasditul se ridică încet de pe scaun, o împiedecă dela îmbrățișare și-i zice: „Lasă-mă, mamă, în pace, nu mă mai îmbrățișa. Că, dacă D-Tta mă pedepseal aspru acum-aș 14 ani, când și-am adus acasă cel dintăiu ou furat, astăzi nu mă găseam în camera aceasta jalnică, iar mâne n'ar fi azeza gâdele lațul pe grumaz!” Vă puteți închipui, ce chinuri îngrozitoare a suferit, atît mama, cât și fiul ei, după aceste cuvinte.

Căți părinți nu mai sunt, cari și-au furtat ei înșiși hoji din copiii lor, nepedepsindu-i din bună vreme pentru micile hoji!

Părintele Iuliu

Ce trebuie să știe mirii, ca să încheie o căsătorie după voia Domnului?

(Continuare din nr. trecut)

Alături de această podoabă sufletescă, e de dorit ca mirii să albă și podoaba verighetelor de aur, pentru că, prin mijlocirea acestui metal prețios, să se arate cât mai frumos cu putință în fața lui Dumnezeu credința soților până la mormânt. Biserica, prin binecuvîntarea verighetelor de preot, sigilează inimile mirilor în înțelesul că nici unul dintre viitorii soți, nu mai primească iubirea vreunei alte femei sau a vreunui alt bărbat, ci Maria să primească și să îngrijească numai de iubirea lui Ioan, iar Ioan numai de iubirea Mariei pe care Hristos l-a ales-o de soție.

Foița „Unirii Poporului”

Cetina cu vârful soare

Cetina cu vârful soare,
Freamăt cald peste ponoș,
Leagă-mi dorul hoinar
De frunzișul tău cel rar,
Că din huetă de tun,
Tot pe drum și iar pe drum
El în nopțile cu stele
Bate drumul dragii mele
Și îi duce salbă'n dar
Amintirile de jar,
Ceasurile albe, mîndre hori,
Ochi albaștri de cicori,
Meri ce floarea-și scutura,
Juruinți ca flacăra.
Și îi duce — nu i-ar duce —
Prutul, sânge de voinici,
Tunuri grele pe colnici,
Cerule, iad de foc și pară,
Nistrul leșuri și povară —
Cetina cu frunza rară...

Frunză de salcâm în cruce..
Nu mă plînge, maică dulce,
Că feciorul tău pe-aici
E voinic între voinici.
Pușca lui mitraliera
Zi și noapte tot seceră.

Și bat strașnic puștile!
„Roșii” cad ca muștile —
Și iar frunză galbioară...
Gîndul meu să nu te doară
Că eu lupt cu braț de fier
Pentru Dumnezeu din cer,
Pentru cruce, pentru steag,
Contra tălpilor de iad;
Pentru neam, pentru pămînt —
Și-i cu mine Domnul sfînt...

Nistrule, involburat
De blesteme și bănat,
Azi pe vadurile-ți sure
Trec oștirile — pădure
Și-ți vîntură leprele
Peste toate stepele
Și-ți aduc cu sabia
Pace'n Basarabia;
Graiul din cazanii sfinte
Și mai blînd ca mai 'nainte,
Slujbe'n miruri și tîmăie,
Frați cu ochi'n lacrimă,
Strămoșeasca datină...

Nistrule dela hotar
De-am avea din daru-ți dar,
Din norocul tău, noroc,
Să s'abată și'n alt loc,
De prin sate cu olane
Peste plaiuri Transilvane!...

IUSTIN SALANȚIU

Amintirile unui om dela sat

de Sabin G. Trușă

Copilăria

II.

Cînd stau și mă gîndesc la vremea copilăriei, îmi răsar în minte o mulțime de întâmplări. Mă minunez atunci, unde pot să încap în mintea omenească atîtea nimicuri? Mintea care îmi dăpănă mereu isprăvuri de demult, îmi pare o mașinărie de alea cu șurub, pe care dacă o învîrtești odată, apoi se tot învîrtește de crezi că n'o mai sfîrși niciodată cu vârful capului.

Minunată mașinărie mai e și mintea omenească! Cît e gămălia de mică — căci dacă stai strîmb și judeci drept, două perechi de șoareci cu greu și-ar putea face cuib în ea — și totuși încap acolo atîta învățătură — asta ca asta, dar apoi prostie! — încît ai putea încărcă toate cărțile cari trec într-o lună pe dealul Feleacului.

Cît e omul de bătrîn, totuși își aduce în minte de întâmplările din copilărie. O, parca vă aud cum oftați cînd auziți pomenindu-se că vîntul „copilărie”. Și nu mă mir de asta, căci într'adevăr, anii cel mai frumoși și mai veseli din viața omului sunt anii copilăriei. Atunci ai grijă și necazuri. Na trebuie să te îngrijești de nimic. Nici de păine, nici de dare și nici

Doar de aceea a fost făcută femeia din
coste și dintr-o parte a lui Adam, care-i cea mai apropiată parte
de inima lui, ca Adam s'o iubească din inima
și dintr-o parte cu delicatețe.

In Duminica de după Sâmbăta anunțată,
se vor prezenta la altar, să primească
cununii. Prin primirea acestei taine ei
vor fi unul pentru altul odată și pentru tot-
deauna, dorul lor de a trăi împreună până la
moarte. — „Pentru aceea va lăsa omul pe ta-
tăl său și pe mama-sa și se va lipi de femeia
său și vor fi amândoi un trup, și pe cari l-a
prevenit Dumnezeu (prin mijlocirea preotului
la Sfantul Altar), omul să se despărțea”, citim
în scrierile cununiei.

După cununie tinăra păreche are mai
multe datorii. Mai întâi, să caute a nu se
potrivii unul altuia, din contră armonia să-i
ajutească în gând, în vorbă și în faptă.

Prește că bărbatul Sf. Scriptură îi dă
dreptul să aibă întâietate față de soție în in-
terpretarea, planul și isprăvirea lucrurilor.

Față de această întâietate a bărbatului
soția are datoria să-i fie supusă, ascultătoare.

Dar mai ales soția, pentru că de aici vin
aproape toate certurile și bătăile, zice soția nu
e cocheta, nu va trage cu ochiul păcatului,
nu va grai vorbe cu două înțelesuri, mai ales
bărbatului, iar îmbrăcămintea nu-i va fi păcă-
toasă și cavilicioasă.

Când cineva și-ar lăuda frumusețea și
fermece și totodată și-ar hulă bărbatul, femeie,
trebuie să-și dea de bănuț și că respectul
merită repezit. — Căci dacă credința conjugală
arată formează cea mai trebuincioasă podoabă
a soților, apoi necredința conjugală, adică cre-
dinta conjugală murdară, e raza cea mai
dăunătoare ce poate înveșina fericirea lor.

Apoi, pe obrazul soției, decât să strălu-
cească făcând și cărbunele negru și roșu din
ochi, mai bine să strălucească bunătatea de
mamă, înveșinând și cântecile de legăn pentru
celestul fiilor lor, „Neni, neni pașori!” și „Hăi-
lea, hătea și te culă!”

Rodul căsătoriei fiind copilii, se cere ca
femeie loasă să aibă copii. Deoarece familiile
fără copii însemnează gradină fără flori, clopot
fără glas, pom respectiv smochin fără rod, pe

care Mântuitorul l-a blestemat, sau familie fără
copii, numai familie după voia lui Hristos nu
însemnează, din contră însemnează cea mai
strașnică leșăndă păgânească, de care Dum-
nezeu să se ferească!

Cât privește sfatul de urmat pentru mama
creștină, atât înainte de naștere cât și după
nașterea pruncilor lor, este, să-i închine Dom-
nului. Așa a făcut Sf. Monica, mama Sf. Au-
gustin, care, încă înainte de naștere, a fost în-
chinat Domnului, după cum ne spune chiar el
că: „gustare sarea lui Dumnezeu încă din
pântecul mamei” iar mama sf. Bernard în-
chină lui Dumnezeu după naștere pe toți cei
7 prunci, și toți au ajuns sfinți.

După ce pruncii le sunt mari, părinții sunt
datori să urmeze față de odraslele lor pilda
reginei Blanka, care spunea, fiului său: „Fiule,
mai bine să te văd mort, decât să știu că ai făcut
un păcat de moarte!” Și fiul ei a devenit
„sfântul” Ladovic.

Numele lui Isus, al Prea Curatei Fecioare
Maria, al ingerilor și sfinților să fie cât mai
des pomenite în casă, la rugăciuni, și cât mai
de multe ori să fie duși la biserică. Altfel
pruncii vor fi la junețe adevărate dihanii. În-
tr'un cuvânt, așa să fie creșterea fiilor lor, ca atât
fiili cât și țara să binecuvinteze pe părinți.

Ori mai presus decât această binecuvân-
tare asupra părinților, fie binecuvântarea ce-
rului, care va și veni, dacă pruncii la chemarea
Domnului Hristos „Lăsați pruncii să vină la
mine...” vor putea să se și ducă, fără nici o
pedecă.

Dele Domnul, să albe țara noastră cât
mai multe familii după voia lui Dumnezeu,
pentru a putea merita cununa cea neveștejtă
a măritii, și familiile, și Țara Românească.

Pr. Oct. Fulcea
(Sfârșit) Harseni Făgăraș

**Bucatele sunt pretutindenea mai
bune decât anul trecut.** În Italia este un
institut, a cărui menire este, să țină seama de
roada din Europa. Acest institut a constatat de
curând, după o cercetare foarte amănunțită, că
roada din anul acesta este mult mai bună de-
cât cea din anul trecut.

Potopul din Petiș

Știrile pe cari ni le trimit cetitorii noștri
despre potopul din 11 Iulie sunt tot mai in-
grozitoare. Astfel ne scrie Păr. Vasile Coman
din Petiș, jud. Târnava Mare, că Vineri în 11
Iulie la amiază a început o plozie cum nu s'a
mai pomenit, care a ținut 12 ore neîntrerupt.

Păraiele umflăte au dărâmat case, șuri,
cotețe de porci și au dus cu ele stâjeni de
lemn, haine, vite, garduri, cu un cuvânt tot
ce le-a stat în cale.

Comuna Petiș este ruptă de celelalte co-
mune din cauza prăpastiei săpate de ape, care
are o adâncime de cam 15 metri și o lățime
de 25 metri.

Fiind comuna înconjurată jur împrejur de
dealuri înalte acoperite cu păduri frumoase, era
până acuma de toată frumusețea. Astăzi dezi-
urile au pornit la vale, împreună cu arborii și cu
tufele ce se aflau pe ele, așa că și-e mai mare
jalea să le privești. Oricine își poate închipui,
ce prăpăd a făcut această plozie în lanurile de
grâu și în cucuruz.

Dar furtuna a omorât și o biată de femeie,
pe Tocaci Cătălina, care păzea câțiva viței
Și-a înecat și vițelii și păstorii.

Donatiune la Biserica gr. cat. din Adămuș

Duminică, 13 Iulie a. c., la Biserica gr.
cat. din comuna Adămuș, jud. Târnava Mică, a
avut loc după sf. Liturghie, sfințirea unei statue
a Prescuratei Fecioare Maria, care s'a așezat
spre închinăciune credincioșilor în sfântul lăcaș.
Statua a fost donată bisericii din partea on-
familiei Șerban Gheorghe din Adămuș, cunoscuți
ca cei mai buni credincioși ai sf. Biserici. Cu

de strale pentru copii, căci se îngrijesc alții și
pentru tine. Poți să te culci și să te scoli când
vrei. Până ești mic toți te au drag. Toată lu-
cea te alintă și te îndoaie cu turte dulci. Iar
când ai ajuns mare și stăpân la casă — asta
e numai vorbă, căci „stăpân” la casă nu prea
se întâmplă să fie — atunci toate se întorc pe
cap. Te culci când poți și te scoli când n'ai
putut. În loc să-ți oferi alții turte dulci, trebuie
să alergi după mălai, până îți dai părul prin că-
mină. Și de s'o întâmplă să-ți cânte la casă
canta... apoi e rău de tot. Tu, Stane în sos, tot
ești în jos, după paie, după strale, până te apucă
caldura. Iar dacă ai îmbătrânit, apoi e vai și
amar. Când o dor pe noră măselele, tu ești de
vârstă. Și dacă se întâmplă să zici vre-o vorbă,
te bate de păreți, iar feciorul te ia cu „re-
povești”. Of, Doamne! Îți vine să crezi că te-
rei ai ajuns zile lui „Ant hârț”.

S'o găsi poate cineva care să spună că:
tocmai așa, ori că: prea mari le spune ai
poveștea. Dar eu îl voi răspunde: Stai, bă-
bă, cu binișorul. Nu sări cu urda'n Turda, că
ai duce caș și totuși nu poate să-l vândă
și-apoi, vei și-i da-ta vorba: „o rândunică nu
se primăvară”. Eu cred că cei mai mulți sunt
de părerea mea, și pentru mine asta ajunge.
Și-apoi, o vorbă ca o sută: creadă fiecare cum
o vrea!

Eu, spre pildă, dacă ar fi ca în povești
Dumnezeu cu sfântul Petru, umblând din
trădănie, să alina durerile și nezarurile creș-

tinilor, ar ni meri și la mine, i-aș ospăta din
toată sărăcia mea. Și dacă m'ar întreba: „Fiule,
ce bunuri vrei să primești tu în lumea aceasta?”
... aș răspunde, fără să stau pe gânduri: „Doamne!
fă-mă iarăși copil!”

Uneori, dar mai ales în șerile lungi de
iarnă, când nupot să lucrez, din pricina in-
tunerecului, iar pentru dormit prea e lungă
noaptea, mă așez lângă sobă. Și în vreme ce
greerul — pe la noi îl spun „greleș” — îmi
cântă din perete, mă las furat de aducerile-
aminte.

Ce-i drept, și, la lumina de lampă, poți să
lucrezi câte ceva, dar nezarul este că pentru
petrol ar trebui să am în fiecare săptămână
câte-un mort... Păcatele mele! Mă scâlpai cu
vorba. Dar ce să-i faci, neică... Sunt preot... Și-
apoi cunoașteți vorba: „pasărea mălai vi-
sează”. Era poate mai bine să schimb vorba
și în loc de „mort” să zic „botez”. Durerea
insă, în satul unde îmi dăpân acum zilele, nu
prea sunt boteze. De-o vreme încoace au apu-
cat și românii obiceiul nădrăgarilor dela orașe,
adecă: un copil, mult dol, și gata! E păcat asta,
ba e și rușine. Noi, adecă românii, suntem un
popor ales, și totuși ne lăsam coadă altor ne-
muri. Ungurii și alții — dar mai ales ai cu „șă-
bățul” — au câte cinci-șase, ba uneori chiar
zece copii. Când îi vezi eșind din casă, crezi
că es din școală. Iar noi, strănepoșii celui mai
viteaz popor, ne întrecem unul pe altul în prostii,
uitând vorba cântecului:

Unde-s doi, puterea cerște
Și dușmanul nu sporește...

— „Stai, Părinte!” — va spune unul sau
altul — că asta nu-i poveste. Apoi așa și fac,
dragii mei. Dar lăsați-mă, nene și leliță, să zic
și vorba: „Cel ce are urechi de auzit, să audă”!

Cu asta trec iarăși la poveste. Și cum spu-
neam, în vreme ce greerul îmi cântă din pe-
rete, eu stau lângă sobă pe întunec și mă
las furat de aducerile aminte.

La prezent, adecă la zilele de acum, nu
mă gândesc, fiindcă mi-e acru sufletul de ei.
Și la ce adecă m'aș gândi la prezent? La țara
sfâșiată?... la războiul care bântuie în lume?
sau la sărăcia care se ține de mine ca scaful
de oai? Nu, dragii mei, să mă lertați, dar la
astfel de lucruri nu-mi place să mă gândesc.
Credit nu mai este. Și, prin urmare, n'ar avea
nici un rost să visez vre-un „împrumut”.
Atunci la ce să mă gândesc? La hambarele
goale?... la stralele petecite? sau la pălăria pe
care o port de zece ani? Of, lasă-mă, nenicșo-
rui, nu mă necăji! Viitorul au știu cum o fi.
Nu prea îl văd senin și frumos, fiindcă... „zina
bună se cunoaște de dimineață”... De altmîn-
teri, eu m'am născut în zodie rea, așa că...
vorbă scurtă: sănătate bună, că norocul l-au
apucat alții!

Și dacă la prezent nu mă gândesc, fiind-
că mi-e acru sufletul de ei, iar la viitor nu cu-
tez să mă gândesc, pentru că nu prea îl văd

oazia sfințirii a vorbit pâr. Augustin Trifu, parohul din loc despre „Rugăciunea Rozarului”, iar d-l Bogdan Trifan, teolog absolvent, despre „Cinstea ce trebuie să o dăm Mariei ca Fecioară și Mama lui Dumnezeu”, după care a urmat împărțirea rozarelor din partea familiei donatoare și botezarea credincioșilor.

Donatorilor le spunem, Dumnezeu să le răsplătească.

Dumnezeu știe ce face

Un călegăr se rătăcise odată în o pădure deasă. Căutând zadarnic să afle o leșire, după pace aleargă o mulțime de vreme în lungul și latul pădurii, fără să bage de seamă, se pomeni că înoptează. Cuprins de spaimă, începu atunci să strige din răspuneri după ajutor. Deodată îi ieși înainte un om, care se îmbie să-l însoțească, zicând că este un inger trimis de Dumnezeu. Aceasta îl scoase în curând din pădure pe călătorul obosit de atâta alergare și-l duse la o ospătărie, unde amândoi au avut parte de o foarte bună primire. Gazda le spuse că azi a avut o zi fericită deoarece dușmanul său cel mai aprig s'a împăcat cu el și, drept cheazăie a prieteniei sale, l-a dăruit un pahar de argint, care era aurit pe dinăuntru. În dimineața următoare cei doi oaspeți și-au văzut de drum, însă ingerul, înainte de plecare, fără dela buna sa gazdă frumosul pahar de argint. Scârbit de această faptă, călugărul voi să se despartă de însoțitorul său, dar acesta îl porunci să tacă și zise: „Urmează-mi numai și ai să vezi!”

În seara aceleiași zile ei ajunseră la o gazdă, al cărei stăpân, mai mult de silă ca de voie bună, le-a dat un așternut sărăcăcios, ca să-și odihnească oasele trudite de călătoria lungă și pe deasupra îl mai și ocări. Cu atât mai mare a fost însă mirarea și mai ales supărarea călătorului în dimineața următoare, când ingerul, luându-și rămas bun, a dăruit acestui om ticălos paharul minunat. Și de astă dată l-a muștrat pe însoțitor pentru această faptă, dar primi acelaș răspuns ca și în ziua de mai înainte.

După aceasta ajunseră la o gazdă, în a

cărei casă, cu toate că stăpâna lipsa și sărăcia, au fost primiți cu dragoste, și stăpânul le puse la îndemână pentru odihna de noapte chiar patul său propriu. Era un om bun și harnic; dar l-a plăcut nenorocul și rînd pe rînd și-a pierdut toată averea. Peste câteva zile urma să l-se la chiar și casa în care locuia și să ajungă astfel la sapă de lemn. În dimineața următoare însă, înainte de a pleca, ingerul scoase un tăclune din foc și aprinse casa sârmanului om, care în câteva ceasuri fu mistuită de flăcări.

Văzând aceasta călugărul, nu se mai putu stăpâni și lăsă drum slobod cuvintelor de ocară ce năvăleau din gură ca un potop ce pare a nu mai conțeni: „Acum însă nici un pas mai departe! Numai un hoț și un rănfăcător poți tu să fi, dar nici de cum un inger al Domnului!” Dar abia scăpă vorba din gură, când însoțitorul său își și luă înfățișarea de inger și zise: „Numai niște oameni nebuni hulesc pe Cel veșnic. Să știi deci că paharul acela era înveninat! De aceea s'a luat dela omul cel bun — spre binele său — și s'a dat celui rău, ca răsplată pentru faptele lui păcătoase; iar omul cel bun, atins atât de crud de soartă, va găsi sub cenușa casei sale o comoară, din care își va putea face o casă nouă și care va fi izvorul multor bogății. Așa sunt hotărârile lui Dumnezeu, uneori neînțelese oamenilor, dar ele duc totdeauna la bine”.

Nu știu dacă întâmplarea aceasta, care a fost povestită cândva de un om temător de Dumnezeu, este adevărată sau nu. Ea însă ne arată îndeajuns că nu-i lertat niciodată să murmurăm împotriva lui Dumnezeu, care lasă uneori să vină pe capul nostru, ca pedeapsă și îndemn, relele cele mai mari, pentru a ne întoarce dela fărâdelegi și a duce o viață mai bună. Așa a fost în trecut, și așa este în zilele noastre, când omenirea are parte de atâtea suferințe. Noi însă trebuie să le purtăm cu răbdare creștinească, deoarece sunt lăsate spre binele nostru, dacă nu cel trupesc, de sigur cel sufletesc. Așadar să nu uităm niciodată că „Dumnezeu știe ce face”.

E. Bucur

senin și fericit pentru mine, atunci spuneți-mi d-voastră, la ce să mă gândesc?

Par'că te văd pe d-ta, moșule, cum dai din cap și, privind în coace și încolo, să vezi, nu cumva te pîndește nora, șoptești încet în barbă: „la vremea copilăriei”.

Da, așa este, căci, să mă credeți, când mă gândesc la vremea copilăriei, par'că întineresc. Gândul meu, scăpat odată la larg, aleargă departe, la satul în care m'am născut și în care mi-am petrecut cei mai frumoși ani din viață; și rînd pe rînd, prin mințea mea se dăpână copilăria întregă.

Cri... cri... Îmi cântă greerul din perete și cântecul lui îmi pare o poveste dedemult...

Abia într'un târziu simt că mă cuprinde răceala. Deschid ochii încet și privesc în jur.. Focul din sobă s'a stins de mult. E frig și întunec, iar cântecul greerului par'că îmi spune: „A fost odată c'an povești, a fost ca niciodată”...

Un oraș vechiu. Cărțile vechi de istorie spun că acum se împlinesc 664 ani dela întemerea orașului Iași, capitala Moldovei. Orașul Iași este foarte însemnat pentru țara noastră. De acolo s'au pornit multe lucruri frumoase pentru neamul și cultura românească. După biruințele dela Prut și din Basarabia, orașul Iași va deveni iarăși capitala Moldovei întregite, a Moldovei lui Ștefan cel Mare și a voievozilor de demult.

O, Isuse...

O, Isuse, Domn paternic, Stăpân peste toate cele, Tu cunoști lumea de astăzi, ce se sbate'n multe rele. Tu, Doamne, vezi făr'delega ce se face azi în lume Răutatea dintre oameni care a ajuns la culme. Omenirea azi aleargă, vrea năcazul să-și aline, Dar nu află alinsre, căci Te-a părăsit pe Tine. Caută pacea și n'o află, n'o caută pe cale dreaptă, Și poate, ori cât s'o sbate, n'a alla-o nici odată. Grea-i viața azi în lume, căci păcatul ne-a încins Și nimeni nu vede răul care pe toți ne-a cuprins. Oamenii unii pe alții — aruncă cauza atâtor rele, Și nu văd la dânsii vina, că faptele lor sunt rele. Geme lumea și suspină sub atâtea greutăți Dar nu vrea ca să se lase de-a ei multe răutăți, Nu trece un val și iată altul și mai mare vine, Și-aceasta se-ntâmplă, Doamne, că te-am părăsit pe Tine.

Dar Tu, Doamne o Isuse, vezi răul ce ne-a cuprins Și cunoști, Doamne, că-n noi iubirea de mult s'a stins. De demult ne vezi în rele și ne-ai tot lăsat mereu, Așteptând ca să ne 'ntoarcem să venim la sânul Tău. Ne-ai chemat cu binișorul când vedeai că am greșit, Ne-ai muștrat, dar noi, o Doamne: tot la Tine n'am venit, Ne-ai chemat mai cu putere cu urgii înfricoșate, Noi tot nu te-am ascultat, să ne lăsăm de păcate Și ne chemi și-acum, Isuse, mai domol, mai cu asprime, Dar puțin te 'nțeleg Doamne, și se 'ntoarce către Tine. Dar Tu, Doamne, ce porți grije de tot omul pe pământ Și care poți, într'o clipă, să pierzi lumea cu 'n cuvânt O, Isuse milostive, nu te mânia pe noi, Mai îngăduie-ne Doamne, și nu ne pierde pe noi. Fă-ne, Doamne, să 'nțelegem bunătatea ta cea mare Și ne-ajută să ne 'ntoarcem cu toții la a Ta cale, Ridică-ne Tu din patimi și ne scapă dela chin Să-ți slujim cu toții Ție'n vecii vecilor, Amin.

Iacob Suci, Valea Largă

† Protopopul Mihail Hodârnu

Zilele trecute s'a stins din viață, după o boală scurtă, protopopul Mihail Hodârnu al Brașovului, într'al 74 lea an al vieții și al 46 lea al preoției sale.

Răposatul a fost unul dintre cei mai de seamă preoți ai noștri.

Încă pe când era teolog și președinte al Societății Inocențiu Micu Klain a teologilor din Blaj a corespondat cu marele nostru politician Dr. Iuliu Maniu, pe atunci președintele Societății Petru Maior al studenților universitari din Budapesta, pe care corespondență o păstrează și astăzi încă d-l Maniu. Ca preot în Cârpa Oltului și-a început activitatea sa preoțească, continuându-și-o în Pata Clujului, unde și-a câștigat vrednicia neperitoare prin redeschiderea școlii confesionale, la care el l-a făcut și pe învățătorul.

Drept recunoștință pentru vrednicile câștigate i-se dă parohia de seamă Doștat, unde oamenii nu-l uită până astăzi, iar când era să se numească noul protopop al Brașovului, înainte cu 19 ani, Consistorul din Blaj n'a aflat o persoană mai potrivită decât pe răposatul, care în cei 19 ani de păstorire, a înălțat o biserică și o casă parohială de toată frumusețea. În strada Iorga, lângă parcul orașului, pentru care vrednicie Mitropolitul de cucernică pomenire Dr. Al. Nicolescu l-a numit canonic onorar.

Când, în primăvara acestui an, legile străni l-au silit să iasă la pensie, credincioșii săi s'au legătuț să-i dea o casă, în care să locuiască până la moarte, iară Preaveneratul Consistor din Blaj i-a trimis o preafrumoasă scrisoare de recunoștință a vrednicilor sale.

Statul nedându-le voce credincioșilor, ca să-l îngroape în biserică făcută de el, a fost adus la Blaj și îngropat Sâmbătă 19 Iulie în pământul sfânt al Blajului, la care atât de mult a ținut, cu atât mai mult că se trăgea dintr-o familie țărănească din Feisa, din nemijlocul apropiere a Blajului.

Cuvântarea de adio i-a ținut-o prietenul său bun, Pâr. prepozit Dr. V. Macaveiu, arătându-i, cu lacrimi în ochi, vrednicile.

În veci pomenirea lui!

Chipul lui Hristos ciuruit de gloanțele bolșevicilor

Noul preț al grâului — Lupta împotriva bolșevismului — Cum merge războiul în Apus —

Noua lege a grâului

Legea aceasta este de mare însemnătate pentru țara întreagă, dar mai ales pentru plugari. Prin această lege se regulează cumpărarea și vânzarea grâului, a făinii și a tuturor celorlalte cereale.

Producătorul, adică acela care cultivă grâul, este obligat să declare la primărie cât grâu a avut, de cât are lipsă pentru casa lui, pentru sămănat și cât îi rămâne pentru vândut.

Această declarație producătorul o face pe răspunderea lui și pe a primarului. După declarație, el primește un certificat de recoltă, care-i slujește la vânzarea recoltei și după care certificat el poate cere autorizația de a scoate grâul din comună pentru vânzare.

Cumpărătorul va trebui să țină și el seamă de cumpărările făcute, după autorizațiile de vânzare și să dea adevărul de predare.

Legea are pedepse aspre pentru acei cari nu se supun, amendă în bani, închisoare și internare în lagăr.

Prețul grâului, hotărât de cei mai mari este de 110.000 Lei vagonul, adică 11 Lei kilogramul.

Batalioane de muncă

Deoarece se simțea lipsa brațelor de muncă la strânsul recoltelor, s'au înființat din câteva regimente de soldați, batalioane de muncă agricolă.

Aceste regimente de soldați, pe lângă cei rămași acasă, bărbați femei și copiii împlinesc muncile plugărești, în locul celor chemați să întregescă cu brațele lor hotarele țării.

Luptele împotriva bolșevismului

Vreme de o săptămână pe frontul din Răsărit s'au dat lupte crâncene. Bolșevicii au adus în luptă ultimele lor rezerve, chiar regimente de femei și de copii. Peste două milioane de oameni, de o parte și de alta a frontului, iau parte la această bătălie uriașă, cea mai mare din câte a cunoscut lumea.

Trupele aliate au înaintat potrivit planului hotărât de mai înainte.

La Miazănoapte trupele filandese au respins pe Ruși, ajungând în apropierea lacului Ladoga. Trupele motorizate germane au respins pe Ruși și au înaintat dela mlaștinile Peipus spre Leningrad.

În drumul spre acest oraș s'au dat lupte mari. Au fost făcuți mulți prizonieri bolșevici și au fost luate numeroase tunuri și tunuri de către trupele germane. Spre sfârșitul săptămânii s'a făcut cunoscut că Germanii au înaintat așa de mult, încât au ocupat o gară însemnată dela sud de Petersburg.

Pe frontul mijlociu lupta s'a dat în ținutul dintre izvoarele Niprului și râul

Dvina. Acest ținut a fost foarte întărit de bolșevici, fiind socotit ca un pod în drumul spre Moscova. Mai multe localități și întăriri însemnate de pe acest front au fost ocupate de trupele germană. Așa au fost ocupate Poloțk, Moghilef Podolschi, și orașul Smolensk. Orașul Poloțk este un însemnat nod de cale ferată și era foarte bine întărit. Lupta pentru cucerirea acestui oraș a fost crâncenă și de multeori Germanii au trebuit să lupte corp la corp cu trupele bolșevice. Smolenskul ocupat în ultimele zile de trupele germane este capitala Rusiei de apus și era socotit ca o cheie de apărare a Moscovei. În luptele grele cari s'au dat în aceste ținuturi Germanii au nimicit liniile de cale ferată dintre Petersburg—Smolensk în Moscova și au tăiat legăturile militare dela spatele Moscovei. Deosebit de crâncene au fost luptele date în ținutul din apropierea orașului Vitebsk.

Pretutindenea pe acest front Germanii au fost biruitori și au înaintat spre Moscova, ajungând în unele locuri cu 100 kilometri în spatele liniei Stalin.

Pe frontul dela Miazăzi, din Galiția, Germanii au câștigat deasemenia mult. Ultimele întăriri betonate din ținutul Kievului au fost ocupate de trupele germane.

În aceste întăriri, unele din ele aveau trei etaje sub pământ, soldații bolșevici au fost încluiți de șefii lor și lăsați acolo. Ei au fost găsiți de trupele germane într'o stare cât se poate de rea. Se crede că nici Kievul nu se va mai putea împotrivi mult.

La Miazăzi, pe frontul româno-german, trupele aliate au ocupat o mare parte din Basarabia. În mai multe locuri râul Nistru a fost trecut de trupele române și germane.

Rușii părăsesc Moscova și Leningradul

În fața înaintării trupelor germane și aliate bolșevici ruși se gândesc să părăsească cele trei mari capitale ale lor, Petersburg, Moscova și Kievul. Se spune că o parte din guvernul rusesc a și început să părăsească Moscova, plecând în orașul Kazan.

În patru săptămâni, armatele germane au înaintat 600 de kilometri în pământul Rusiei, au străpuns vestita linie Stalin, au ocupat toate ținuturile robite de Ruși dela țările vecine, în anii din urmă.

Cum luptă bolșevicii

În acest războiu bolșevicii se folosesc de o mulțime de șiretlicuri și lucruri neîngăduite. Așa, se spune, că avioanele lor de multeori se folosesc de culorile românești și germane, pentru a se putea apropia de liniile noastre de apărare. Trupele bolșevice ridică steagul alb, ca semn că se predau și lasă trupele germane de se apropia, iar atunci încep focul. Se mai

spune apoi că în retragerea lor bolșevicii nimicesc totul.

Revoluție în Ucraina

Tot din Rusia se vestește, că în mai multe părți din Ucraina a început revoluția.

Populația din Ucraina a început a ataca depozitele cu munițiuni și să împuște în armata bolșevică. Amănunte nu se dau. Se crede însă că revoluția s'ar fi răspândit în întreaga Ucraina.

Schimbare de guvern în Japonia

Întâmplările cari s'au petrecut azi lumea au avut răsunet și în politica din lăuntru a Japoniei. În zilele acestea guvernul acestei țări, prezidat de prințul Konoye, a demisionat. S'a format un nou guvern, care urmează și mai departe vechea politică de prietenie a Japoniei față de Germania și Italia. Aceasta este un semn pentru Americani, ca să le mai taie ceva din focul năpraznic de a se război. Bat șeaua, vorba aceea...

Războiul din Apus

În vreme ce pe frontul din Răsărit se desfășoară cea mai mare bătălie din câte a cunoscut lumea vreodată, pe frontul din Apus războiul se duce înainte cu aceeași dârzenie.

În Africa se dau lupte în fața orașului Tobruk. Avioanele germane au bombardat în mai multe rânduri portul Alexandria și Haiffa. Pe mare au fost scufundate mai multe vapoare germane.

Ceartă cu luminarea

Să știe că de mai bine de un an de zile, de când a început englezilor să le meargă rău, Americanii caută pe toate căle să le vină în ajutor. Pentru aceasta așteaptă ceasul potrivit ca să intre în război și caută pricini de ceartă Germaniei.

Până acum s'au ținut o mulțime de adunări și sfaturi. De cele mai multe ori însă poporul american nu s'a lăsat amețit de vorbele dlui Roosevelt și a arătat că nu dorește de loc războiul.

Acum însă dl Roosevelt n'a mai așteptat statul și părerea poporului american în privința războiului. Dsa a poruncit ca vapoarele americane să tragă cu tunurile în vapoarele germane ori de câte ori le întâlnesc.

Un stat nou

De când a început războiul multe schimbări de granițe și rânduieci noi s'au mai făcut între statele Europei. Numai de curând în partea de miazăzi s'a declarat neatârnat de nimenea statul Muntenegru. Acest stat nou a și fost recunoscut de multe țări.

Nonorocirea dela Mătăsaru-Dâmbovița. Săteanul Nicu Nicolae Ioniță din comuna Mătăsaru jud. Dâmbovița s'a supărat grozav că fiul său vitreg a scăpat o vacă în porumb, și de aceea s'a luat, dimpreună cu încă doi sătenii, după băiat. Acesta, de teama ca să nu fie prins și bătut, când a ajuns pe malul râului Răstoacă, a dat să treacă râul, dar s'a înecat. Parchetul tribunalului, aflând că acesta este omor prin imprudență, a poruncit ca toți trei sătenii să fie arestați.

STIRILE SĂPTĂMÂNII

Pelerinajul refugiaților. La bisericuța Maicii Săracilor din pădurea Cărbunari de lângă Blaj s'a făcut Duminică în 20 Iulie un pelerinaj al refugiaților. Au luat parte 40 de familii de refugiați, cari s'au rugat Maicii Domnului pentru întregirea hotarelor și izbânda neamului românesc. Pelerinajul a fost prezidat de pâr. Pop N. Au slujit preoții Pop N. Fricu și Bocoșlu. Dumnezeu să primească!

Grânele rămân proprietatea producătorului. Ministerul Agriculturii și Domeniilor aduce la cunoștința plugarilor că grânele rămân proprietatea lor și Statul nu le va lua. Le scrie numai pentru ca să știe, cât grâu avem în țară.

Reducerea taxelor poștale pentru concentrații și familiile lor. Domnul general Ion Antonescu a făcut o lege, în baza căreia toți concentrații și familiile lor vor putea scrie și trimite gratuit cărți poștale, atât de pe zonă, cât și de acasă. Tot gratuit se vor putea trimite și scrisorile până la 100 grame greutate. Coletele poștale, mandatele poștale și telegramele se vor putea trimite cu tarif redus, și anume coletele până la 1 kgr. cu 8 Lei; 2 kgr. 10 Lei; 3 kgr. 11 Lei; 4 kgr. 13 Lei și 5 kgr. 14 Lei. Pentru mandatele poștale până la 10 000 Lei nu se va plăti decât tariful pentru autorități plus taxa de 3 Lei a mandatului. Telegrammele dela 1 la 12 cuvinte Lei 10, 13—14 cuvinte Lei 11, 15—16 cuvinte Lei 12, 17—18 cuvinte Lei 13, 19—20 cuvinte Lei 14. Iată, cât de mult ține Domnul general Ion Antonescu la soldații săi!

O femeie și-a ucis soțul cu sapa. Soții de căsătorie Apostol și Marița Roșioru din comuna Bogza, nu departe de Obrejița, trăiau foarte rău. Pe urmă s'au hotărât să divorțeze iară femeia și-a ținut unicul copil pe lângă sine. Zilele trecute Marița ieșise la câmp la sapa, ducându-și și copilul. Nu peste mult a venit și Apostol, care a spus că nu lasă copilul. Și apoi a început cearta. Femeia Marița, mâniașă, a ridicat sapa și l-a lovit în cap pe soțul, care a rămas mort pe loc.

Bombardarea Ploștilor. După cum arată un comunicat, Ploștili a fost bombardat în după-amiaza zilei de 13 Iulie de către avioane sovietice. Avioanele au aruncat bombe cari au lovit unele rezervoare de petrol. Au fost trei morți și câțiva răniți, atât dintre militari, cât și dintre civili. Patru dintre cele șase avioane dușmane au fost doborâte de aviația de vânătoare germană.

Noul preț al grâului. Ministerul Economiei Naționale a hotărât ca prețul grâului să fie 110.000 Lei vagonul de 10 000 kgr., ceea ce ar face 11 Lei kilogramul de grâu și cam 165 Lei feldera. Aceasta se înțelege pentru grâu care are 75 kgr. la hectolitră cu 3 % corpuri străine.

Cum se încurajează în Italia căsătoriile și copiii nou născuți. Italianii au înțeles demult că un popor numai atunci poate fi tare, dacă se nasc cât mai mulți copii. De aceea ei dau încă dela 1 Martie 1935 anumite premii, atât celor ce se căsătoresc, cât și familiilor cărora li-se nasc copii. În cursul lunilor Mai și Iunie 1941 s'au împărțit 3 036

prime de căsătorie în valoare de 6.196 600 lire și pentru copiii nou născuți 10.325 prime în valoare de 11 370.165 lire. Dela 1 Martie 1935 încoace s'au împărțit cu totul 534 milioane 137.884 lire italiene. Dela 1 Ianuarie 1937 la 30 Iunie 1941 s'au mai împărțit pentru nașteri de gemeni 44 911 prime în valoare de 29 627.700 lire italiene. Nici la noi n'ar strica să se introducă aceste prime.

Călugări jefuiți. Bânditul Baltă și frațele său au jefuit zilele trecute pe egumenul schitului Sihăstria de lângă Târgu Neamțu, luându-l 7000 Lei. Apoi i-au spus că, dacă în curs de 10 zile nu le trimite toți banii ce-l are mănăstirea, o vor jefui și aprinde. Călugărit însă și-au trimis cei 80.000 Lei ce-l aveau în niște săteni din jur ca să li-l păzească, așa că pe când, după zece zile, au venit bandiții, n'au mai găsit decât 8000 Lei, pe cari i-au luat cu ei. Jandarmii cercetează, dar încă nu i-au putut prinde, deși hoții se ascund prin împrejurimi.

Un profesor universitar român despre puterea rugăciunii. Mai rar ca un profesor universitar român, și încă profesor de filozofie, să fie atât de convins de puterea rugăciunii, încât să o arete aceasta și în scris, și încă în gazetă. Acest profesor este dl Marin Ștefănescu, profesor de filozofie la universitatea din București. Articolul său despre puterea rugăciunii se poate citi în Nr. 193 de Duminică 20 Iulie 1941 al ziarului „Universul”.

Ard pădurile în America. Știri soale din America de Apus spun că s'au aprins foarte multe păduri, cari ard fără a le putea stânge cineva, fiindcă nu se pot apropia de ele, iar atâția pompieri nu sunt, ca să le poată stânge. Până acuma au ars, numai în statul Washington, peste 5000 hectare de pădure.

Pomenirea regelui Ferdinand și a reginei Maria s'a făcut în ziua de sf. Ilie, când s'au implinit 14 ani dela moartea regelui Ferdinand și 3 dela moartea reginei Maria. La Blaj părăstasul s'a slujit de către Pâr. prepozit capitular Dr. Victor Macaveiu, înconjurat de canonici, în capela Seminarului Teologic din Blaj, fiindcă toamal acuma se repară catedrala.

Sătean decorat pentru că a prins un spion rus. Majestatea Sa Regele a decorat pe țărănul Gheorghe Lașu din comuna Duda, județul Fălciu, pentru că în primele zile ale războiului a prins în comuna sa un spion bolșevic, pe care l-a predat autorităților. — Datoria fiecărui bun Român este, să vină în ajutorul stăpânirii și să denunțe pe streinii cari ar da de bănuț și pe cari i-ar vedea în comuna lor.

O curioasă arătare cerească. În ziua de 13 Iulie, seara, pe la orele 9 și jumătate, s'a văzut la Râmnicul Sărat o foarte mare și frumoasă cruce albă. Această cruce a fost văzută de multă lume. Oamenii au spus că este o arătare a bunăvoinței lui Dumnezeu față de noi creștinii cari ne luptăm împotriva păgânilor de bolșevici.

Prăpădul dela Tătărlău. O cumplită nenorocire s'a abatut asupra frunții comune Tătărlău din județul Târnava Mică. În urma ploilor mari din săptămânile din urmă, pământul s'a înmulat mult și în zilele acestea dealul de lângă sat a început să alunece. N'a mai fost putere să oprească uriașa rostogolire de pământ. Au fost nimicite toate din cale, vile, pomii, cigoarele și sămănăturile bleșilor săteni. Pe locuri unde erau grădinile satului azi

Icoană sfâșiată de bolșevici

se înalță un strat de nisip gros de mai bine de un metru. În rostogolirea lui pământul din deal a năvălit și mai multe case din apropiere. Clăditul satului a fost acoperit în întregime, de nici urmă nu se mai vede din ea și a fost odată pe acolo. Alunecarea pământului continuă și acum, dar mai încet. Se văd bulgării de pământ cum înalță, metru cu metru. De pe urma acestei nenorociri, bleșii locuitorii au rămas și fără lăcaș de închinare, căci și biserica le-a fost nimicită de prăpădul deslănțuit în aceste zile. Cititorii gazetei, cari vreau să ajute cu ceva pe locuitorii din această comună așa de greu lovită, pot trimite ajutorul lor pentru ridicarea unui nou lăcaș dumnezeesc, pe adresa Oficiului parohial.

O mare nenorocire în Bosnia. 26 elevi de liceu călătoreau cu 6 profesori ai lor cu un autobuz dela Banjaluka la Jajec. Înainte de o sosi la Jajec, s'a rapt cârma mașinii și autobuzul s'a prăbușit în râul Vorbas. Soldații germani, cari au observat nenorocirea, le-au sărit numai decât într'ajutor, dar n'au mai putut mântui decât pe 11 ușor răniți și pe 11 greu răniți. Au murit 10 înși.

Mulțumită publică. Biserica română unită din Veștem, j. Sibiu, a primit următoarele importante donațiuni: 1) Dela Dna Văd. Maria I. Baciu: stranele, 2 prapori, repararea unei troițe, și alte donațiuni, în valoare de 31 250 lei. Dela Dna Văd. Rofira Bunea: 2 sobe mari de tera otă în preț de 36 000 lei. Bunul Dumnezeu să le răsplătească! — Curatorul bisericesc.

Iată până unde merge sălbăticia bolșevicilor! O statuă a Maicii Domnului ciuntită de soldații bolșevici!

Badea Nicolae Înțeleptul

Cum a ajuns el „advocatul satului“

Intr'o zi, îmi luai iară inima la dinți, și mai dădai o raită pe la badea Nicolae Înțeleptul, căci îmi plăcea să stau de vorbă cu el, și știam că și lui îi place să stea de vorbă cu oamenii cu carte; căci zicea el: — Dela un om cu carte întotdeauna poți prinde ceva învățătură, dacă îi strecuri vorbele prin sита minții tale —.

El strecura toate vorbele, și astfel își câștigase foarte multe cunoștințe și își înmăgălinase multă înțelepciune, căci mintea lui nu era „sac spart“ — după cum zicea el — ea să iese din ea tot cât a intrat.

Era o zi ploioasă, și știam că pe badea Nicolae îl voiau afla sub șopru lui, unde își avea instrumentele de rotărit. Îl aflai, după cum am gândit, vesel ca întotdeauna, mulțumit, simțitor și bucuros de oaspeți. Cât ce mă văzu intrând în carte, îmi ieși înainte și mă pofti în atelierul său, căci așa îi plăcea să-i zică „populului“ sub care lucra.

Între sufletele deschise și între inimile curate prietenia se leagă repede. Și se vede că noi, adevărați și badea Nicolae, eram inimi deschise și suflete curate unul față de altul, căci nu ne fu greu să ne găsim prilej de vorbe frumoase și înțelepte. Eu voiam să aud multe dela badea Nicolae, iar el voia să audă el dela mine. Astfel vorbeam amândoi, fiecare cu gândul de a storce înțelepciune din celalalt.

— După ce mi-am luat cartea de rotar și m'am așezat și eu ca toți înaintașii mei — zicea badea Nicolae —, nu m'am mulțumit numai cu meseria învățată și cu brazda de pământ rămasă dela părinți; nici nu m'am mulțumit numai cu aceea ca să-mi îndestulez stomacul și să-mi învâhnesc trupul, ci am căutat să-mi și îmbogățesc mintea. Citeam orice cărți îmi veneau în mână, și din toate învățam câte ceva, chiar și din acelea pe cari domnul Părinte le numea rele, cum erau cele despre hoți și tâlhari, sau cele despre ucideri și răzbunări.

Un prieten din satul vecin, Ioan al Lucăi, care fusese multă vreme prin București, îmi aduse două cărți mari, intitulate „Din fundul ocnelor“. În ele se spuneau multe din viețile osândiților la ocne, adevărați criminali și ucigașii dela Ocnele Mari și dela închisoarea de femei „Platarești“. Era — după cum îi zicea domnul Părinte — „un roman criminal“, din care omul nu putea să învețe ceva bun. Dar eu nu-mi fie a mă lăuda de cât cu neputințele mele, ca sfântul Pavel, eu am învățat multe lucruri bune și frumoase și din „romanele acelea criminale“, căci doară eu nu eram maimuță, eu să fac și eu ce face altul, fie bine ori rău, eu să mă țineam om în toată firea, și chiar cu-

Încă o urmă a nelegiuirii bolșevice: statuia lui Hristos sfărâmată de bolșevici

minte, care aveam putere să strecur prin sита minții mele și cele rele, ca să aleg din ele cele bune.

În cărțile acelea, mari ca niște „evangelii“, eu am citit despre procese și despre întrebările pe cari judecătorii le puneau vinovaților, despre răspunsurile acelora, și dela un timp lauzami vedeam când osânditul avea dreptate și când n'avea. Și judecata mea aproape întotdeauna era la fel cu a judecătorului sau a procurorului.

Din cele citite și înmagazinate în mintea mea, am ajuns să știu face și eu judecată în anumite lucruri, mai cu seamă când se întâmplau în satul meu. Ba mi am fost făcut și niște însemnări într'un notiț, pe care mi l cumpărasem din târgul Șeicii Mari, cu 12 crețari, și așa, în scurtă vreme, eu aveam ca și o carte de legi, scrisă de mine după întâmplările altora.

Asemănăm o întâmplare cu alta și puteam spune înainte, care va fi urmarea vre-unui proces ori a unei pări.

Dela o vreme, oamenii din sat începură a veni la mine tocmai ca la un avocat, mai cu seamă că eu nu ceream nici „timbre“, nici taxe, ci toate le dedeam gratis, adevărați sfătuim pe oameni, dacă trebuie să prindă proces în vre-o afacere, ori mai bine să se lase cu paguba avută. Câțiva m'au ascultat, alții nu m'au ascultat, și au pățit-o rău. Astfel mi s'a dus vestea în curând, nu numai în întreg satul, ci și prin astele vecine, și încă până de prin al cincilea-șaselea sat veneau oameni la mine, tocmai ca la un avocat. De aceea mă și porecliră „advocatul satului“.

Dacă pe vre-unul îl sfătuim, să nu se bage la lege, iar el nu asculta și pierdea, eu îmi faceam pricinile în cartea mea, care începuse a crește. Tot la fel îmi însemnam și când sfaturile mele erau primite și reușita era bună. Și reușita întotdeauna a fost bună, căci unde vedeam că nu pricep în de-ajuns, îndrumam pe om să întrebe pe un adevărat „advocat“. În felul acesta s'a născut cartea mea cea de legi, de care mă folosesc și acum, când cineva îmi cere sfatul.

Îl rugai pe badea Nicolae să-mi arate „cartea sa cea de legi“, și cu bunăvoință mi-o aduse îndată. Era o carte mare, precum erau coalele cumpărate dela „bolta“ din sat, dar mai groasă de cât o Evanghelie. Pereții erau dintr'un tureac de cismă, iar foile erau cusute de el pe o pânză de bumbac, una lângă alta, așa încât nu se puteau împrăștia nici pierde. Era învelită cu grije într'un ștergar, și și-o păstra în lada în care își ținea și hainele cele de duminici și sărbători.

L-am rugat să mi o împrumute, ca să o citesc acasă, iar el mi-a dat-o cu bucurie. După ce am citit câteva foi, i-am cerut voie să-mi fac și eu însemnări din ea, și chiar să le public în „Unirea Poporului“, ca să fie și altora spre învățătură, și să nu se piardă înțelepciunea culesă de el cu atâta hărnicie și chibzuială. Cu un zîmbet binevoitor, badea Nicolae îmi dădu voie să-mi fac însemnări și să le public, căci doară — zicea el — lumina nu trebuie ascunsă sub obroc, că trebuie pusă în sfeșnic, ca toți să o vadă și să se lumineze.

N. Lupu

Fructe care umblă după apă

În Africa de mijloc este un pom, ale cărui fructe au mărimea mărării și, îndată ce au căzut de pe pom, încep să sară de oculo până colo, până dau de apă, unde apoi se opresc. Cauza pentru care fac această mișcare este că în mijlocul acelor fructe se află larva unor insecte, care nu se poate dezvolta decât dacă are umezeală.

Soarele

Dușmanul tuberculozei

Nu odată mi-a fost dat să văd oameni gospodari în toată firea, răsându-și de „domni“, că ar fi proști, de stau cu pielea goală la soare și că își poartă copiii cu picioarele goale și doar acoperiți puțin, puțin de tot, și cu capul descoperit, umblând prin soare.

Noi Românii suntem cam batjocoritori din fire și ne place să ne râdem de toți și de toate până și de nimănuița vieții. Greșesc însă acela cari își bat joc de cel cari umblă desbrăcați — respectând bine înțeles limita bunei cuvinte și respectul rușinei — greșeste amar românul „plugar“ când își râde de românul „domn“, zis „nădrăgar“, greșeste pentru că cel ce umblă vara înzorzonat cu toate hainele pe el, își lipsește trupul de ceace Dumnezeu a lăsat mai binefăcător vieții și viețuitoarelor, își lipsește trupul de binefacerile soarelui.

Lumina soarelui

Nu este locul și nici nu ași putea descrie și vorbi nimănui complex despre însemnătatea luminei soarelui pentru viețuitoare, fie plante ori animale, de aceea caut a mă ocupa numai de unele dintre razele binefăcătorului nostru soare.

Se știe că lumina dela soare, căldura și toate binefacerile sale, ne vin pe pământ prin ceace noi numim raze ale soarelui și cari, trecând prin picăturile de ploaie, când soarele este la asfințit ele ne apar la răsărit nouă, vederii noastre, sub formă de curcubeu.

Prin razele cari dau culoarea roșu din curcubeu dela soare ne vine căldura.

Prin razele violetă văzute în curcubeu și celea ultraviolete, cari scapă vederii noastre, soarele revărsă putere de viață creaturilor de pe pământ.

Dușmanul tuberculozei

Lumina soarelui este folositoare sănătății și vieții noastre, dară lumina nu este dorită de toate creaturile, și aceasta în primul rând de răufăcători.

Tâlhărilor nu le place lumina, ei doresc întunerecul, ca la adăpostul lui să-și facă tâlhăria lor. Tâlharii sunt unii văzuți de noi, de ochiul nostru, alții seapă însă vederii noastre. Tâlharii văzuți ochiului nostru sunt pușgii și hoții de drumul mare.

Tâlharii nevăzuți ochiului nostru sunt pricinitorii de boli, microbii, cari pot fi văzuți numai cu anumite ochiuri măritoare zise microscopice.

Microbii, mai ales cei ai tuberculozei, și „bacilii“, sunt foarte plătânzi în fața soarelui.

Bacilul tuberculozei este un mare dușman al omenirii, care roade zi și noapte sănătatea și viața multora dintre noi. Acest bacil al tuberculozei, pe cât este de puternic și de temut dacă a ajuns în trupul omului îmbolnăvit, pe atât este de plătând în fața razelor soarelui.

Soarele nimicește bacilul tuberculozei ajuns cu tusa din plămâni celor tuberculoși în praful de pe locul unde a fost împrăștiat, fiind sculptat de tuberculos.

Că soarele omoară bacilul tuberculozei, ne-o dovedește faptul că, în Africa și în țările unde este vară veșnică și soarele are putere

mare în tot timpul anului, tuberculoza este o boală necunoscută prin aceste locuri. — Se știe că între negrii din Africa nu sunt bolnavi de tuberculoză, neputând la ei acasă trăi bacilul tuberculozei, dar negrii se îmbolnăvesc de tuberculoză, cât ce vin în părțile noastre.

Că soarele este dușman al bacililor tuberculozei, o spun și bătrânii noștri, că doar din bătrâni ne-a rămas vorba că „unde nu intră soarele, intră doctorul”. Doctorul intră, pentru că se simte lipsa lui acolo, în casa unde este întunec, nelumină, în casa umedă și neglijată, casa unde bacilii trăiesc în voia lor și boala sălășluște și trece ca moștenire dela un rând la altul de oameni, cari vor locui în acea casă, pentru că soarele, razele soarelui, nu intră nici când la ei.

Că bacilii tuberculozei sunt distruși de soare, ne-o spun și oamenii de știință. Invățați ne spun că bacilii tuberculozei nu pot trăi mai mult ca vreme de un ceas în bătaia soarelui.

Soarele este cel mai mare dușman al bacililor, al seminței tuberculozei. Cine se ferește de soare, îmbrățișează bacilul tuberculozei, îmbrățișează boala și sărutul morții.

Dr. Ioan Frățilă

Se scoate oțel din gogoșile viermilor de mătase

Minunea asta, ne vine știrea, că se întâmplă în țara Japoniei. Adecă Japonezii scot prin presare din gogoșile ce rămân dela viermii de mătase, când iese statura, oțel. Dar acest oțel are calitatea că se poate lucra mai ușor ca oțelul natural și nu face șgomot mare când este lucrat.

Lada... cu mireasa

O întâmplare veselă și tristă, în vremurile grele de azi

Povestea cu lada și mireasa, să nu credem că ar fi vreo întâmplare de cele vesele de pe la oșpețe, ca aceea a lui Ana lui Ionu Culi dela noi, când s'a răsturnat carul cu nuntași în vale și era să se prăpădească pe apă bunătatea de ladă cu toată zestrea miresei.

Nunți de acelea nu se mai fac azi și apoi nici nu ar fi potrivite în vremurile grele și de încercare prin cari trecem. Întâmplarea de față s'a petrecut în orașul Turda, în zilele acestea, și-a dat mult lumii de vorbit.

Într-o bună zi Maria Suciu, fata negustorului Ioan Suciu, a fugit de acasă, luând cu ea haine în valoare de cincizeci de mii de lei. Părinții fetei au bănuit dela început, că la mijloc este tot pârdașul de dragoste și că

O altă amintire dintr-o țară eutropică de bolșevici, chipul lui Hristos batjocorit și sfârșit de acești nelegiuți

fata lor, în vârstă de numai 15 ani, a fugit în lume cu iubitul ei. Acesta, adecă iubitul, era șoferul Perda Augustin, om însurat cu femeie și copil, despre cari prostituța de Maria nu știa însă nimica.

După cercetări de două zile, s'a aflat dela niște țărani cari au venit la târg, că cei doi îndrăgostiți nu s'au dus prea departe și că mireasa fugită este ascunsă în comuna vecină, Opișani, la locuitorul Sălcudean Teodor.

Fără să mai ceară ajutorul poliției Suciu Ioan, Tatăl fetei, a plecat la Opișani. Acolo a căutat peste tot, dar Maria nu era nicăiri. Năcăjit peste măsură, el a ieșit în curte, făgăduind orice sumă de bani aceluia care îi va spune, unde se găsește fata lui. Culiță, copilul cel mai mic al lui Sălcudean, s'a apropiat de el, șoptindu-i că-i va spune, dacă-i dă bani de bomboane. După ce i-a dat 500 de lei, copilul i-a arătat, că în lada de după ușă. Căutând și acolo, n'a mai aflat-o, căci între timp Sălcudean a scos-o și a ascuns-o sub un divan, unde Suciu a găsit-o și, luând-o de păr, a dus-o acasă.

Nu suferiți nedreptatea!

Prezidenția Consiliului de Miniștri a dat un comunicat, care-i îndeamnă pe cetățeni, să aducă la cunoștința Ministerului de Interne-Cabinet orice nedreptate le-ar face orice slujbăș dela județ, pretură, oraș, comună, poliție, jandarmerie, administrații financiare, percepții și altele.

Să grijească însă bine ceice arată aceste nedreptăți, ca aceste cazuri să fie într'adevăr reale, adecă să se descrie așa cum s'au întâmplat, să nu fie făcute din răzburare, nici lipsite de seriozitate.

Ceice le vor aduce la cunoștință nu vor avea să se teamă de nimic.

Scrisoarea pe care o trimite să fie iscălită și sub nume să se dea adresa exactă. Și mai bine e dacă se arată și martorii, în fața cărora s'au întâmplat aceste abuzuri sau nedreptăți.

Numai așa putem ajunge la curățirea oficiilor de funcționarii necinștiți, dacă vom aduce la cunoștința Ministerelor orice abuz, orice nedreptate, orice necinște, orice strâmbătate.

S'a omorât pentru câteva pachete de unt. Nu știți ce să mai zici, când citești despre lucruri de acestea, ușurătate, lipsă de credință în Dumnezeu ori fire slabă. Și una și alta, veți zice și Dv., iubiți cititori. Și'n adevar așa este. Ceferistul E. Farcăș din Turnu-Severin, fiind urmărit de jandarmi, pentru că a furat câteva pachete de unt, s'a aruncat în Dunăre.

Cărți nouă

Cântece de pe frontul rusesesc culese de sergentul T. R. Dr. Constantin Hagea. Tipografia „Cartea Românească” din Cluj, Ia Sibiu. 32 pagini de format 20/14 cm., prețul 10 Lei.

D-l Constantin Hagea este cunoscut cititorilor noștri plugari pentru cartea „Cântece de pe zonă”, în care a adunat cântecele soldaților noștri din timpul petrecut pe zonă în anii trecuți. Cartea aceasta s'a bucurat pe atunci de mare trecere, pentru că aduna în ea tot bucurimul și frământarea ostașilor noștri plugari, din acele zile grele.

Noa carte a d-lui Constantin Hagea cuprinde cântece auzite dela soldații români cari luptă pe frontul rusesec. Adună în ea și această carte toată jalea soldaților smulși dela vetrele lor și porniți să lupte împotriva bolșevicilor fără Dumnezeu; dragostea lor de țară și încrederea în conducători.

Cetitorii cari breau s'o aibă o pot cumpăra, căci este o carte bună, care le va aduce multă bucurie și mângâiere, iar prețul este așa de mic, încât fiecare îl poate plăti.

Tipografia Seminarului Blaj

Dragoș Traian, Cerghid. „Paznicul Viflaimului” se află la Librăria Seminariată. Manuscrise admite cenzura, numai să se scrie pe plic: „manuscris pentru ziare”.

Pr. Ioan Ciungan, Scoreiu. La întrebarea Științei Voastre, care este abonamentul acelora cărora le merge gazeta pe o singură adresă, răspundem: tot 200 de Lei. Dăm însă aceluia, pe al cărui nume merg, 10% reducere, pentru că să i-se acopere cheltuielile de poștă și să nu trebuiască a che-tui dela sine. Toți abonații vor plăti deci 200 Lei la an, pentru anul acesta însă numai 175 Lei. Acest răspuns le sună tuturor comisionarilor noștri.

Emil Sas protopop, Boșca Montană și Repede Gheorghe, Coșlar. Vă mulțumim pentru Nr. 5—1940 al gazetei, pe cari l-am primit zilele trecute.

I. Dionisie 6776. Bani s'au primit.

Preotul Șarlea I. Doștat. Nrul din gaz. U. P. nu v'a mers, fiindcă n'a apărut din lipsă de hârtie.

Preot L. Sima Aiud. Dela noi pleacă gazeta regală. Am protestat la poștă.

Delacrasna. Mai aveți rest pe 1941 Lei 75. Văți abonat în 15 Iulie 1940, când ați trimis Lei 150, cari s'au trecut pe 1940 jum. an Lei 75 și pe 1941 Lei 75.

D. Ieran București. Calendare nu mai avem, banii sosiți i-am introdus Lei 100 pe 1941 și Lei 100 pe 1942.

Anton Iștan 4156. Sunteți abonat din 1 I 1931. Până în prezent ați plătit sumele următoare: 29 I. 1931 Lei 100, 11 XII. 1931 Lei 88, 6 XI. 1933 Lei 150, 31 XI. 1934 Lei 150, 11 I. 1937 Lei 301, 22 XII. 1937 Lei 150, 30 XI. 1938 Lei 150, 11 XII. 1939 Lei 150, 30 XII. Lei 150. Dacă ați mai trimis și alte sume Vă rugăm să ne trimiteți ricipisele postale. Vă rugăm adunați sumele trimise și vedeți că mai sunteți în restanță cu 2 ani.

R o m â n i a

Judecătoria mixtă Blaj, sec. c. f. jud. Târnava-Mică

No. 656—1941. c. f.

Extras din publicația de licitație

În cauza de executare pornită de urmăritoarea Banca Târnăveană s. a. din Blaj îndreptată contra urmăriților Mihai Isidor și cons. pentru suma de 40.470 lei capit. și accesorii, în urma supraofertei făcută de Banca Centrală pentru Industrie și comerț dom. Aiba-Iulia, în baza art. 27 lege LXI 1908.

Judecătoria mixtă Blaj sec. c. f. ordonă o nouă licitație asupra imobilelor din comuna Bucurdea grănoasă cu prețul de strigare de 5511 lei, pentru încasarea creanței de 40.470 lei capital interese de 3%, începând cu ziua de 7 Aprilie 1934, cheltuielile de proces și executare fixate în sumă de 1365

Pentru ținerea licitației se fixează ziua de 23 August 1941, ora 9 a. m. în localul oficial al Judecătoriei mixte Blaj, sec. c. f., Str. Reg. Ferd. No. 2, ușa 4, parter.

Imobilele supuse la licitație nu pot fi vândute cu un preț mai mic decât cel de strigare.

Supraoferta este obligatorie chiar dacă supraofertantul nu se prezintă la licitație. Dacă la licitație nu se oferă un preț mai mare decât cel de supraofertă, imobilul va fi declarat cumpărat de supraofertant.

Cumpărătorul este obligat să plătească cheltuielile noii licitații peste prețul de cumpărare oferit (art. 27 XLI 1908).

Cei cari voiesc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc drept garanție 10% din prețul de strigare, în numerar sau în efecte de casă socotite după cursul fixat de art. 45 LX 1881, ori să-l predea chitanța de depozitare judecătorească prealabilă a garanției și să semneze condițiile de licitație (art. 149, 150, 170. legea LX. 1881, și art. 21. XLI 1908).

Prezența se va comunica celor interesați. Blaj la 30 Aprilie 1941.

Judecător: ss. Ioan V. Țuțurea

Dir. c. f. ss. Alexiu Balint

Pentru conformitate: imp. ss. Cociș Valeria

75 (1—1).

Toți abonații, cărora le trimitem gazeta la cererea lor, și nu o resping, sunt considerați de legile țării abonați ai noștri și prin urmare sunt datori să ne plătească abonamentul.